

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים-רוּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ ל' - חֻלְק כ"ח

קוֹנְטֵרְס 898

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ובודאי כשהמשיח יבוא, אלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים לקבל פניו, ומשיח יאמר להם יישר כחכם שזרזתם הגאולה, ובזכותכם העולם קיים, ובא על תקונו השלם.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

וכלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה" ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביפיו יבוא ויגאלנו, ב"עז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקנו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגננו, יגלה כבוד מלכותו עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלפניו, אמן כן יהיה רצון.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ספר

תהילים זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה

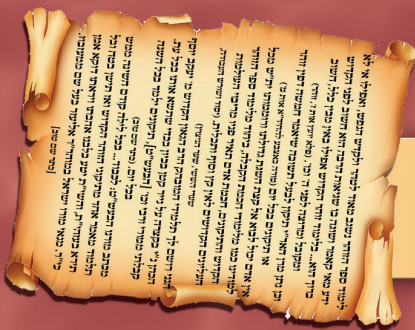

ספר

תהילים זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזהר הקדוש" בהמשכים -

לְנִסֵּעַ בַּמִּסְעוֹתָיו, בְּאוֹתָן
הַתְנוּעוֹת שֶׁל הַטְעָמִים. וְדָרְכוּ
יַחְפִּץ, בְּאוֹתָן הַנִּקְדוֹת. מֵה',
מִמֶּנּוּ נִטַּל הַסּוּד הַזֶּה, שִׁיְהִיָּה
לְמִטָּה הַכֹּל כִּגְנוֹן אֶחָד וְסוּד אֶחָד.
מֵה' מִצְעָדֵי גִבֹר כּוֹנֵנוּ, כְּמוֹ אֲזֵלָא
מִקָּפָא לְפָנֵי שׁוֹפֵר הוֹלֵף, שֶׁהֵם
מִצְעָדֵי גִבֹר, שִׁמְתַקְּנִים כָּל אֶחָד
וְאֶחָד כְּרֵאוֹי לוֹ, וְזֶהוּ כּוֹנֵנוּ. וְשִׁאֵר
הַתְנוּעוֹת, הֵן שְׂכָתוּב וְדָרְכוּ
יַחְפִּץ, הֵן בְּעִמְדָה, הֵן לְלִכְתּוֹת, הֵן
לְהַפְסִיק, הֵן לְנַגֵּן בְּשִׁמְחָה, הֵן
לְשִׁתֵּק, הֵן לְתַת דִּין - הַכֹּל הוּא
מִדַּע וְהַשְׁכָּל לְנִסְעַ בַּמִּסְעוֹת
כְּרֵאוֹי.

וְרֵקָא, זֶהוּ נִגּוֹן בְּשִׁמְחָה. כְּשִׁבָא
הַנִּיצוּץ הַקָּשָׁה בְּאוֹתָהּ הַכֹּפֶא שֶׁל
תוֹף הָאוֹר הַזֶּה שְׁלֵא נִתְפָּס, נִתְּנָן
שִׁמְחָה וְחֵדוּה, וְזוֹרֵק מִרְחוּק,
לְנַגֵּן בְּשִׁמְחָה לְמִי שְׁלֵא יָדַע וְלֵא
נִתְפָּס כָּלֵל, וְעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ, וְלֵא
מִתְיָשֵׁב לְדַעַת, עַד שֶׁקָּרַב בְּיוֹתֵר
הַשְׁכָּל. וְכֵן כָּל הַתְנוּעוֹת, כָּל אַחַת
וְאַחַת כְּרֵאוֹי.

וְטָרַם שֶׁהִגִּיעוּ הַתְנוּעוֹת הַלְלוּ,
כָּל אוֹתָם אֵיבְרֵי הַגּוֹף לֹא יִכּוּלִים
לְנִסְעַ בַּמִּסְעוֹת. שְׁהֵרִי כָּל אֵיבְרֵי
הַגּוֹף בְּהֵם נוֹטִילִים הַתְחַלְקוֹת
בְּאוֹתֵיזוֹת, שֶׁהֵן עֲשָׂרִים וְשִׁתִּים
אוֹתֵיזוֹת שֶׁהִתְגַּלְמוּ בַּפְּרָקִים
וּבְאֵיבְרִים.

שְׁנַיִם עֲשָׂר אֵיבְרִים, הֵם פְּרָקִים
שְׁנוּסָעִים. וְהַשְׁנַיִם עֲשָׂר הַלְלוּ לֹא
נוֹסְעִים בַּמִּסְעוֹת כְּרֵאוֹי, רַק בַּסּוּד
שֶׁל שְׂתִים עֲשָׂרָה תְנוּעוֹת, שְׁכֵלֵם
עוֹשִׂים אֶת הַפְּרָקִים הַלְלוּ לְהַסִּיעַ
אוֹתָם. וְיֵשׁ תְנוּעוֹת אַחֲרוֹת, לְתַת
הַשְׁכָּל וְחִכְמָה וּמִדַּע לְכָל הַגּוֹף
וְלְהַסִּיעַ כָּל הַגּוֹף, וְלְתַת חֵדוּה
לְמַעַלָּה וְלְמַטָּה הַכֹּל כְּרֵאוֹי.

עֲשָׂרִים וְשִׁתִּים אוֹתֵיזוֹת הֵם הַכָּלֵל
שֶׁל סוּד הַגּוֹף, וְכֵלֵם הַתְחַלְקוֹ
בְּאֵיבְרֵי הַגּוֹף. וּמִסּוּד הָאוֹתֵיזוֹת
הַגּוֹף נִשְׁלָם. נִשְׁאָרוּ אוֹתֵיזוֹת

יַחְפִּץ, בְּאֵינּוֹן נְקוּדֵי. מֵה', מִיְהִיָּה (דף צא ע"א)
אֲתַנְטִיל רִזָּא דָא, לְמַהוּ לְתַתָּא כְּלָא כְּגוּוֹנָא
חֲדָא וְרִזָּא חֲדָא.

מֵה' מִצְעָדֵי גִבֹר כּוֹנֵנוּ, כִּגְוֹן אֲזֵלָא מִקָּפָא מִקָּמִי
שׁוֹפֵר הוֹלֵף, דְּאֵינּוֹן מִצְעָדֵי גִבֹר,
דְּמַתְתַּקְּנָן כָּל חַד וְחַד פְּדָקָא חֲזִי לִיָּה, וְדָא
אִיהוּ כּוֹנֵנוּ. וְשִׁאֵר תְנוּעֵי, אֵינּוֹן דְּכִתִּיב, וְדָרְכוּ
יַחְפִּץ, הֵן בְּזִקִּיפוֹ, הֵן לְמִיזֵל, הֵן לְמִיפְסֵק, הֵן
לְנַגֵּנָא בְּחֵדוּוָא, הֵן לְמַשְׁתַּק, הֵן לְמִיָּהֵב דִּינָא.
כְּלָא אִיהוּ מְנַדַּע וְסוֹכְלֵתְנוּ לְמִיטַל בְּמַטְלָנוּי
פְּדָקָא וְאוֹת.

וְרֵקָא, דָּא אִיהוּ נִיגוּנָא בְּחֵדוּה, כִּד אֲתִי בּוֹצִינָא
דְּקִרְדִּינוּתָא, בְּהֵהוּא בְּטִישׁוֹ דְּגוּ אוֹיָרָא
דְּכִנָּא דְלָא אֲתַפֵּס, יְהִיב חֵדוּ וְחֵדוּה, וְזוֹרֵק
מִרְחוּק, לְנַגֵּנָא בְּחֵדוּה, לְמֵאן דְלָא יָדִיעַ וְלָא
אֲתַפֵּס כָּלֵל, וְקֵאִים בְּקִיּוּמִיָּה, וְלָא אֲתִישֵׁב
לְמַנְדַּע, עַד דְּקָרִיב בְּסִכְלֵתְנוּ נִתִּיר. וְכֵן תְנוּעֵי
כּוּלְהוּ, כָּל חַד וְחַד פְּדָקָא וְאוֹת.

וְעַד לָא מְטוּ אֵלִין תְנוּעֵי, כָּל אֵינּוֹן שְׁיִיפִין
דְּגוּפָא, לָא יְכֻלִין לְנִטְלָא בְּמַטְלָנִין. דְּהָא
כָּל שְׁיִיפִין דְּגוּפָא בְּהוּ נִטְלִין אֲתַפְּלְגוּ בְּאַתְרוּן,
דְּאֵינּוֹן עֲשָׂרִין וְתֵרִין אֲתוּוֹן, דְּאֲתַגְלָמוּ בַּפְּרָקִין
וְשְׁיִיפִין.

תְרִיסַר שְׁיִיפִין, אֵינּוֹן פְּרָקִין דְּנִטְלִין. וְאֵלִין
תְרִיסַר לָא נִטְלִין בְּמַטְלָנִין כִּדָּקָא
וְאוֹת, בַּר בְּרִזָּא דְתְרִיסַר תְנוּעֵי, דְּכּוּלְהוּ עֲבָדִין
לְהֵנִי פְרָקִין לְנִטְלָא לּוֹן. וְאִית תְנוּעֵי אַחְרָנִין,
לְמִיָּהֵב סוֹכְלֵתְנוּ וְחִכְמָה וּמִדַּע לְכָל גּוּפָא,
וְלְנִטְלָא כָּל גּוּפָא, וְלְמִיָּהֵב חֵדוּה לְעִילָא וְתַתָּא
כּוּלָא כִּדָּקָא חֲזִי.

עֲשָׂרִין וְתֵרִין אֲתוּוֹן, אֵינּוֹן כְּלָלָא דְרִזָּא דְּגוּפָא.
וְכֵלְהוּ אֲתַפְּלְגוּ בְּשְׁיִיפִין דְּגוּפָא. וּמִרִזָּא
דְּאֲתוּוֹן, גּוּפָא אֲשַׁתְּלִים. אֲשַׁתְּאָרוּ אֲתוּוֹן

אחרות, שהן עשר. שמים עשרה
 אותיות הן ראשונות, שאותם
 האיברים קיומו של כל הגוף,
 שהיה כל איבר ואיבר על תקונו.
 ואף על גב שיש בהם באותיות
 אותיות שנראות בזכר, ואותיות
 שנראות בנקבה. כמו א' זכר, ב'
 נקבה. ג' זכר, ד' נקבה. ה' נקבה,
 ו' זכר. וכן כל האותיות האחרות,
 מהן כלולות בזכר, ומהן כלולות
 בנקבה. ואם תאמר, אם כן, איך
 נבנה אדם בסוד של עשרים
 ושמים אותיות? שהרי
 פשטם סתמים, ונבחרו האותיות
 שהצטרפו וראיות היו לזכר -
 אין, רק שמים עשרה, כנגד שנים
 עשר איברים!

א"א ודאי, כל האותיות כלולות
 בסוד של זכר, ואותם עשרים
 ושמים אותיות - אותיות זכריות
 ואותיות נקביות. משום שכל
 האיברים, יש איבר באותם
 פרקים, שהם כלולים זה עם זה
 ונכנסים זה בזה. מי שנכנס הוא
 זכר, והוא שמקבל אותו בתוכו
 היא הנקבה.

בכ"ר האיברים יש זכר ונקבה,
 ונכנסים זה בזה כזכר בנקבה.
 ומשום כן, כל האותיות עולות
 בסוד של זכר ונקבה. וכל
 האותיות צריכות אלו את אלו,
 ולהתחבר אלו באלו. (א"ב ג"ד ה"ו
 אחד זכר ואחד נקבה) נכנס זה לזה כמו
 זכר בנקבה.

עשרים ושמים אותיות אחרות
 כלולות בנקבה למטה, והן
 אותיות קטנות. שהרי פשטתחבר
 הזכר בנקבה, בתשוקה שבכל
 האותיות של כל האיברים. אל
 הנקבה מטיל בה סוד האותיות,
 באותם המים שלה, ואחר כן
 הקרימו (קפא) שמים שהתגלמו
 האותיות, ויוצאות אותיות

אחרנין, דאינון עשר. תריסר אתון אינון
 קדמאי, דאינון שייפין קיומא דכל גופא,
 למהוי כל שייפא ושייפא על תיקוניה.

ואף על גב דאית בהו באתון, אתון דאתחזון
 בדכורא, ואתון דאתחזון בנוקבא. כגון
 א' דכורא, ב' נוקבא. ג' דכורא, ד' נוקבא.
 ה' נוקבא, ו' דכורא. וכן אתון פולהו אחרנין,
 מנהון פלילן בדכורא, ומנהון פלילן בנוקבא.
 ואי תימא, אי הכי, איך אתבני אדם ברזא
 דעשרין ותרין אתון, דהא פד אסתפלן,
 ואתברירו אתון דאצטריכו ואתחזון לדכורא,
 לית בר תריסר, לקביל תריסר שייפין.

א"א ודאי, אתון פולהו פלילן ברזא דדכורא,
 ואינון עשרין ותרין אתון, אתון דכורי
 ואתון נוקבי. בגין דשייפין פולהו, אית
 שייפא באינון פרקין, דאינון פלילן דא בדא,
 ועיילין דא בדא. מאן דעייל איהו דכר, ההוא
 דמקבל ליה בגויה, איהי נוקבא.

בכ"ר שייפין אית דכר ונוקבא. ועייל דא בדא,
 פדכורא בנוקבא. ובגין כן, פלהו אתון
 סלקין ברזא דדכורא ונוקבא. ואתון פולהו
 אצטריף אליו לאליו, ולאתחברא אליו באליו.
 (נ"א א"ב ג"ד ה"ו ח"ד דכר, וחד נוקבא) אעיל דא בדא,
 פדכורא בנוקבא.

עשרין ותרין אתון אחרנין פלילן בנוקבא
 לתתא, ואינון אתון זעירין. דהא פד
 אתחבר דכר בנוקבא, בתיאובתא דבכל אתון
 דשייפין פולהו, לגבי נוקבא, אטיל בה רזא
 דאתון, באינון מיין דילה, ולבתר אקרימו
 (נ"א אקרישו) שמים דאגלימו אתון, ונפקי אתון
 אחרנין כגוונא דאליו. ועל דא אית אלפא
 ביתא דאתון עילאין רכרבין. ואית אלפא
 ביתא דאתון דקיקין.

אחרות כמו אלו. ועל זה יש אלפא ביתא של אותיות עליונות גדולות, ויש אלפא ביתא של
 אותיות קטנות.

א' הוא אחד, וסוד של אחד, יוצא ומתגלם בסוד שלמטה, האיברים העליונים שמתחברים באחד, והם אחד. ועם כל זה אינו אלא איבר אחד.

משום שכשיוצאת א' ונתנת בראש, יוצאת באותו הדיוקן של האחרים הללו שהצטרכו להתחבר עמו, וכשייצאת א', מראה לשתי הדרגות האחרות שהצטרכו להתחבר עמו, שהם השמאל והאמצע, וכלם נאחזים יחד, ונראים בדיוקן שלו. כיון שנמצאו והתישבו במקומם אותם שני האיברים האחרים, חוזרת א' ומתישבת במקומה בראש, בצד הימין.

איך עשה הקדוש ברוך הוא? כשיצאו האותיות, האות הראשונה שיצאה, הראש לכל האותיות, היא א'. מה עשה הקדוש ברוך הוא? התעטף באותה האות וברא שמים. ויבאותו הזו ברא הקדוש ברוך הוא את סוד היחוד, שהם שלש דרגות, והם שמים, סוד אחד, כמו שבארנו, והרי זה נתבאר. כיון שנבראו שמים בסוד הזה, טרם שנקרשו ולא הגלידו השמים, שהרי היו טמירים בתוך המים, הסוד של האות א', שהיא לימין.

לאחר שנקרשו מתוך המים, יצאה האות ו', מצירת בציור של התגלמות בדיוקן של אדם. ועם כל זה לא נחסר מאותו דיוקן של האות א' כלום, ודורה והתישבה במקומה.

התחיל האור של האות הזו להאיר מראש העולם לסוף העולם. גנו את אורו באות אחרת, ועשה לאות הזו פי"ת אחד, לגנו אורו בתוכו, ונגנו אותו אור בתוכו.

א' איהו חד, ורזא דחד, נפיק ואגלים ברזא דלתתא, שייפין עילאין דאתחברין בחד, ואינון חד. ועם כל דא, לאו איהו אלא שייפא חד.

בגין דכד נפקא א', ואתיהיבת בראש, נפקא בההוא דיוקנא דהנהו אחרנין דאצטריכו לאתחברא בהדיה, וכד נפק א', אחזי לתרין דרגין אחרנין, דאצטריכו לאתחברא בהדיה, דאינון שמאלא ואמצעיתא, וכולהו אתאחדו כחדא, ואתחזון בדיוקנא דיליה. כיון דאשתפחו ואתיישבו בדוכתייהו אינון תרין שייפין אחרנין, אתהדר א' ואתיישב בדוכתיה בראש, בסטרא דמימנא.

היך עבד קודשא בריה הוא. כד אתוון נפקו, את קדמאה דנפיק, ריש לכל אתוון, איהי א'. מה עבד קודשא בריה הוא. אתעטף בההוא את, וברא שמים. ואת דא ברא ביה קודשא בריה הוא, רזא דייחודא, דאינון תלת דרגין, ואינון שמים, רזא חד. פמא דאוקימנא, והא אתמר. כיון דאתברו שמים ברזא דא, עד לא הוו קרישו ולא גלידו שמים, דהא טמירין הוו גו מייא, רזא דאת א', דאיהו לימין.

לכתר דאקרישו מגו מייא, נפקת את ו', מתצירא בציורא, דגלימו בדיוקנא דאדם. ועם כל דא לא חסר מההוא דיוקנא דאת א' כלום, ואתהדר ואתיישב בדוכתיה. שארי נהירו דהאי את לאנהרא מרישא דעלמא לסייפי עלמא. גניז ליה נהוריה באת אחרא, ועביד להאי את פי"ת חד, לאגננא נהוריה בגויה, ואתגניז ההוא אור בגויה.

וְמַהֲהוּיָא שְׁעָתָא, אֲתַגְנִיזוּ וְאִיטְמַר, וְלֹא נִפְיֵק לְעֶלְמָא, בַּר בְּחַד שְׁבִיל דְקִיקָא, דְאִמְשַׁף חַד חוּטָא מִינֵיהּ, וּמִינֵיהּ אֲתַזְן עֶלְמָא, וְקָאִים בְּקִיּוּמֵיהּ.

וְמַהֲשַׁעֲרָה הִיא נִגְנִזוּ וְנִטְמָן, וְלֹא יֵצֵא לְעוֹלָם, פְּרִט לְשִׁבִיל דְק אַחַד, שְׁנַמְשַׁף חוּט אַחַד מִמְנֵהּ, וּמִמְנֵהּ נִזְזוּן הַעוֹלָם וְעוֹמֵד בְּמִקוּמוֹ.

מַהֲהוּיָא אֶת אֲתַבְנֵי כּוּלָא. מַהֲהוּיָא אֶת אֲתַזְן כּוּלָא. וּבָאָת דָּא נְטִיר לֹוֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, וְאַתְבַּר שְׁנֵאִיהוּן קְמִיֵיהוּ. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (שְׁמוֹת טו ו) 'מִינֵיךָ ה' נִאֲדָרִי בְכַח 'מִינֵיךָ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. בְּשַׁעֲתָא דְגֶרְמֹו חוּבִין, מַה פְּתִיב. (אִיכָה ב ג) הַשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינוֹ. פְּדִין בְּהֵהוּא זְמַנָּא אֲתַגְלוּן יִשְׂרָאֵל מֵאַרְעָא, וְשָׁלְטוּ בְהוּן שׁוֹנְאִיהוּן.

מִן הָאוֹת הַזֹּז נִבְנֶה הַכֵּל. מֵהָאוֹת הַזֹּז נִזְזוּן הַכֵּל. בָּאוֹת הַזֹּז שְׁמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל וְשִׁבַר אֶת שׁוֹנְאֵיהֶם לְפָנֵיהֶם. זְהוּ שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת טו) 'מִינֵיךָ ה' נִאֲדָרִי בְכַח 'מִינֵיךָ ה' תִּרְעֵץ אוֹיֵב. בְּשַׁעֲתָא שְׁגֶרְמֹו הַחֲטָאִים, מַה כְּתוּב? (אִיכָה ג) הַשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינוֹ. אִזּוּ בָאוֹתוֹ הַזְמַן גְּלוּ יִשְׂרָאֵל מִן הָאַרְצָא, וְשָׁלְטוּ בְהֶם שׁוֹנְאֵיהֶם.

א' אֲתִיּוּשֵׁב בְּדְרוּעָא, בְּרָזָא וְתוּקְפָא וְחִילָא, דְאִינוּן תְּרִין סְטְרִין אַחְרָנִין דְאֲתַתְקִפוּ בֵיהּ, וְאִיהוּ דְרוּעָא דְיְמִינָא. ב' אֲתַפְלִיל בְּגוּוּהּ, וְכִנְיֵשׁ לִיהּ לְקַבְלִיהּ, פְּנוּקְבָא דְעִיִּיל בְּגוּהּ דְכוּרָא. בְּגִין כֶּף אֲתַוּוֹן כּוּלְהוּ, חַד דְכַר, וְחַד נוּקְבָא.

א' הַתִּישְׁבָה בְּדְרוּעָא, בְּסוּד וְתַקְפָּא וְכַח, שְׁהֵם שְׁנֵי צְדָדִים אַחְרִים שְׁהַחֲזִיקוּ בוֹ, וְהִיא זְרוּעַ הַזְמַין. ב' נִכְלָלָה בְּתוּכָהּ, וְכוּנְסַת אוֹתָהּ פְּנִגְדָּהּ, פְּנִקְבָה שְׁנִכְנַס לְתוּכָהּ זָכַר. מִשׁוּם כֶּף כָּל הָאוֹתִיוֹת, אַחַת זָכַר וְאַחַת נִקְבָה.

א' אֲתַפְשֵׁט לְאֲתַוּוֹן אַחְרָנִין, וְאַשְׁתְּלִימוּ בְשְׁלִימוֹ, לְנִטְלָא תְרִין דְרִגִין אַחְרָנִין אֶלְפָּה, לְמַהוּיָא שְׁלִימוֹ דִּילֵיהּ. וְרָזָא דָּא (בְּמִדְבָר ב ה) וְהַחֲוֹנִים עָלָיו מִטָּה פְלוּנֵי. וְהַחֲוֹנִים עָלָיו, תְרִי דְרִגִין בְּחַד.

א' הַתְפַּשְׁטָה לְאוֹתִיוֹת אַחְרוֹת, וְנִשְׁלַמוּ בְשִׁלְמוֹת, לְטַל שְׁתֵּי דְרִגוֹת אַחְרוֹת אֶלְפָּה, לְהִיוֹת הַשְׁלֵמוֹת שְׁלוֹ. וְזֶה סוּד וְהַחֲוֹנִים עָלָיו מִטָּה פְלוּנֵי. וְהַחֲוֹנִים עָלָיו - שְׁתֵּי דְרִגוֹת בְּאַחַת.

עַד דְסִלְקִין אֲתַוּוֹן, לְשִׁתִּין רְבוּא, כְּחוּשְׁבָן שְׁבֻטֵיהוּן דְיִשְׂרָאֵל, דְאִינוּן תְרִיסַר, וְסִלְקִין לְשִׁתִּין רְבוּא. אוּף הֲכִי אֲתַוּוֹן, בְּד אֲתַמְלוּ סִלְקִין לְשִׁתִּין. (דָּב אָא ע"ב) אֶלְפָּה בֵית גִּימְלָא דְלֵת הָא וּו זִין חֵית טַת יוּד כֶּף לְמַד מֶם נוּן סְמֶךְ עִין פֶּא צְדִי קוּף רִישׁ שִׁין תּוּ. אֵלִין אִינוּן סְלִיקוּ דְאֲתַוּוֹן, לְשִׁתִּין רְבוּא. בְּגִין לְמַהוּיָא שְׁלִימוֹ בְּרָזָא דְאֲתַוּוֹן, בְּשִׁיפֵי כּוּלְהוּ.

עַד שְׁעוֹלוֹת הָאוֹתִיוֹת לְשִׁשִּׁים רְבוּא, כְּחֻשְׁבוֹן שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר, וְעוֹלִים לְשִׁשִּׁים רְבוּא. אֶף כֶּף הָאוֹתִיוֹת, כְּשֶׁהִתְמַלְאוּ עוֹלִים לְשִׁשִּׁים. אֶלְפָּה בֵית גִּימְלָא דְלֵת הָא וּו זִין חֵית טַת יוּד כֶּף לְמַד מֶם נוּן סְמֶךְ עִין פֶּא צְדִי קוּף רִישׁ שִׁין תּוּ. אֵלִין הֵם עֲלִית הָאוֹתִיוֹת לְשִׁשִּׁים רְבוּא, פְּדִי שְׁתַּהֲיָה שְׁלֵמוֹת בְּסוּד הָאוֹתִיוֹת בְּכָל הָאִיבְרִים.

אֲשְׁתַּאֲרוּ תוּ תְרִיסַר אֲתַוּוֹן, וְאִינוּן מֶם סְתִימָא, צְדִי אֲרִיכָא, נוּן, פֶּא, כֶּף, וְאִינוּן

אֲתַוּוֹן אַחְרָנִין כְּפוּלִים,

האחרות הכפולות מנצפ"ך. והן עולות לשמים עשרה אותיות. וכשכל האותיות נשלמו, עולות לשבעים אותיות אותיות, סוד השם הקדוש שהקדוש ברוך הוא יקרא בהן.

חשבון ישראל שבעים נפש, ושתי אותיות שהם עדים בתוכם, ונכללות בהם, והן י"ה, שכתוב (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל. ועל זה הסוד, הראובני השמעוני. והרי פרשה, וכלן עולות לשבעים ושתיים.

כמו כן אלפ"א בית"א, שכל האותיות עולות לסוד של שבעים ושתיים אותיות, שהכל יהיה סוד של גוף שלם, הסוד של אדם, סוד המרכבה העליונה, סוד השם החקוק.

משום כך כל האותיות עולות בעלית המרכבה העליונה בדיוקנם וגופם, שהכל יהיה סוד אחד בראוי. כל האותיות, פשמתחברות ונחקקות בחקיקותיהן בסוד של שבעים ושתיים אותיות חקוקות, נעשות בלן גוף אחד.

מדרש רות

ויהי בימי שפט השפטים (רות א). רבותינו פותרים המקרא שכתוב (איוב לח) ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מי הם כוכבי הבקר? אותם המלאכים הקדושים ששולטים ביום. מי הם בני אלהים? אותם המלאכים הקדושים ששולטים בלילה.

בא וראה, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא ברא אלא ליקרא דיליה. שגאמר, (ישעיה ג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. הוא ברא בר נש בעלמא, ויהיב ביה שמייה יהו"ה.

מנצפ"ך. ואינון סלקי לתריסר אתוון. וכד אתוון פוליהו אשתלימו, סלקין לשבעין ותריין אתוון, רזא דשמא קדישא דקודשא ברוך הוא אתקרי בהו.

חושבן ישראל שבעים נפש, ותריין אתוון דאינון סהדי בגוייהו, ואתפלילו בהו, ואינון י"ה. דכתיב, (תהלים קכב ד) ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל. ועל רזא דא, הראובני השמעוני. והא אוקמוה, וכלהו סלקו לשבעין ותריין.

בגוונא דא אלפ"א בית"א, דסלקא אתוון פוליהו לרזא דשבעין ותריין אתוון, למיהוי פלא רזא דגופא שלים, רזא דאדם. רזא דרתיכא עילאה. רזא דשמא קדישא גליפא.

בגין כך אתוון פלהו סלקין בסליקו דרתיכא עילאה, בדיוקניהו וגופייהו, למיהוי פולא רזא חדא פדקא יאות. אתוון פוליהו, פד מתחברין ואתגליפו בגלופייהו, ברזא דע"ב אתוון גליפין, אתעבידו פלהו גופא חדא. (דף צ"ב ע"א)

מדרש רות

ויהי בימי שפט השפטים. רבנן פתרי קרא דכתיב, (איוב לח) ברוך יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאי כוכבי בקר. אינון מלאכין קדישין דשלטין ביממא. מאן בני אלהים. אינון מלאכין קדישין דשלטין בלילה.

בא וראה, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא ברא אלא ליקרא דיליה. שגאמר, (ישעיה ג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. הוא ברא בר נש בעלמא, ויהיב ביה שמייה יהו"ה.

הוא ברא אדם בעולם, ונתן בו את שמו יהו"ה. ה' - נפש. ו' - רוח. ה' - נקראת נשמה. י' - נשמה לנשמה. וקראם י"ה - אב ואם. ו"ה - בן ובת.

הדגמא שברא רוח ונפש של קדשה, כך ברא רוח ונפש מצד השמאל. ובדגמא של אותו היין על שמריו, כך הוא הרוח והנפש השכלית על רוח ונפש הבהמית. ולמה נקראת בהמית? על שהיא מצד השמאל של סמאל"ל ונחש, שהם זכר ונקבה. ועל כן אמר שלמה המלך ברחמיו, (קהלת א) מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ.

ויצד הטמאה לא נתן הקדוש ברוך הוא את שמו, שנאמר (ישעיה מב) אני ה' הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן ותהלתי לפסילים. אני - רמז כמו וישרתי אתכם אף אני. ה' - רמז למדת הרחמים. לא אחר לא אתן - רמז לאל אחר, שנאמר לא תשתחוה לאל אחר, שהוא בצד הטמאה.

פתח רבי ואמר, בסוד של יהוה. י' נקרא בדגמא, זה אלימלך. ה' נקרא בדגמא, זו נעמי. ולמה נקראת שמה נעמי? שנאמר ויהי נעם ה' אליהנו עלינו וגו'. ו"ה דגמא, זו רות ובעלה.

רות הפכה שמה לתור, שנאמר (בראשית טו) ותור וגו'ל. (ש"ב) יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה הראיני את מראיך השמיעני את קולך פי קולך ערב ומראיך נאווה. פתח ואמר, ומה זה ומעשה ידניו כוננה עלינו? זה המעשה שיעשה האדם. אם הם מעשים טובים - ישכון עליו הויה, ואם לא - יסתלק ממנו, שנאמר (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה ואולת פידיה תהרסנו. חכמות

ה', נפש. ו', רוח. ה', נקראת נשמתא. י', נשמתא לנשמתא. וקראם, י"ה, אב ואם. ו"ה, בן ובת.

הדגמא דברא רוח ונפשא דקדישא, כך ברא רוח ונפשא מסטרא דשמאלא. ובדוגמא דהוא היין על שמריו, כך הוא הרוח והנפש השכלית, על רוח ונפש הבהמית. ולמה נקראת בהמית. שהוא מסטרא דשמאלא דסמאל"ל ונחש, דאינון דכר ונוקבא. ועל דא אמר שלמה המלך ברחמיה, (קהלת ג כא) מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ.

ולסטרא דמסאבו, לא יהיב קודשא בריך הוא שפא דיליה. שנאמר, (ישעיה מב ח) אני יי הוא שמי וכבודי לא אחר לא אתן ותהלתי לפסילים. אני, רמז כמו (ויקרא כו ב) וישרתי אתכם אף אני. ה', רמז למדת הרחמים. לא אחר לא אתן, רמז לאל אחר, שנאמר (שמות לד יד) לא תשתחוה לאל אחר, דהוא בסטרא דמסאבא. פתח רבי ואמר, ברזא דיהוה. י' אקרי בדוגמא, דא אלימלך. ה' אתקרי בדוגמא, דא נעמי. ולמה נקראת שמה נעמי, שנאמר (תהלים צא ז) ויהי נעם ה' אליהנו עלינו וגו'. ו"ה דוגמא, דא רות ובעלה.

רות הפכה לשמה תור. שנאמר, (ש"ב ב יד) יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה הראיני את מראיך השמיעני את קולך פי קולך ערב ומראיך נאווה. פתח ואמר, ומה ומעשה ידניו כוננה עלינו. דא עובדא דיעבד בר נש. אי אינון עובדין טבין, ישכון עליה הויה. ואי לא, יסתלק מינה. שנאמר, (משלי יד א) חכמות נשים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זדהר השבת

פרשת בראשית
- שנה א' 1 -

על דיו שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמועון בן זרחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותם אל חר קדשיי" (שבת ק"ה ע"ב).

הוא מסביר, ונבנה, אנונים אך נגן לנתיה (הכנס ל... ה...)
ואקדוקי כותבוננו יהא אב העני חכמתו כעצמתו סוג ומקום,
הק נגן הסוגים השני, נבונים מאמר נבן, הסתנו כן נשאר.